

Phẩm 23: PHẠM THIÊN KHUYẾN THỈNH THUYẾT PHÁP

Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Khi ấy Như Lai bày tướng ánh sáng oai thần giữa chạng mờ. Ánh sáng đó tên là Chiếu sinh, khiến trăm ngàn Phạm thiên đều phát tâm. Ánh sáng đó chiếu khắp ba ngàn cõi Phật. Khi ấy Phạm thiên Thức Càn nương Thánh chỉ làm đúng theo như tâm niệm của Phật.

Thế Tôn lặng yên không chịu thuyết pháp. Phạm thiên nghĩ: “Ta nay nên đi đến chỗ Phật khuyến thỉnh Ngài chuyển pháp luân”.

Lúc này Phạm thiên Thức Càn cùng với sáu vạn tám ngàn Phạm thiên quyền thuộc vây quanh đi đến chỗ Phật, cúi đầu đánh lễ sát chân Ngài rồi lui đứng một bên, thưa Phật:

Cúi xin Đức Thế Tôn, thế gian không ai cứu độ, nay sắp hư hoại. Vì sao? Vì Như Lai chí chân đã đạt đạo Vô thượng Chánh chân, là Bạc Tội Chánh Giác, định ý vắng lặng, không chịu thuyết pháp. Thế gian vương mắc các khổ, chìm trong ba cõi, xin Ngài chuyển pháp luân giáo hóa chúng sinh.

Bấy giờ đọc kệ:

*Cúi xin Thế Tôn
Thanh tịnh chúng sinh
Ai sẽ khuyến bảo
Hàng ức chúng sinh
Đem tuệ bố thí
Nghe Bạc Chánh Giác
Giảng dạy chánh pháp
Trừ các nghịch tặc
Theo thời đánh lên
Vô lượng trống pháp
Nhân đó thổi lên
Vô lượng ốc pháp
Sẽ xây dựng lên
Cờ pháp cao tột
Ai sẽ mở bày
Pháp lớn rục rờ
Ắt sẽ nổi mây
Tuôn mưa pháp lớn
Nguyện thường rải khắp
Các tòa đại Thánh
Sẽ chữa trị lành
Hết tẩy tạt bệnh
Diệt trừ trần lao
Các lửa thiêu đốt
Vì họ chỉ bày
Đạo của vắng lặng
An lành mát mẻ
Không còn lo buồn
Đạo của vô vi
Dạy hướng về chân*

*Thường khởi thương xót
Hòa giải tranh cãi
Ắt sẽ khai thông
Pháp môn giải thoát
Thuyết nghĩa chí thành
Không còn sân giận
Cho người mù tối
Mở mắt nhìn thấy
Chữa trị sạch hết
Được pháp nhãn thượng
Không phải trời người
Và cả Phạm thiên
Không phải Kiên-đạp
Dân A-tu-luân
Có thể chữa dứt
Các bệnh nóng bức
Chỉ có Thánh tôn
Nhật nguyệt trong đời
Vậy nên nay con
Khuyên thỉnh Pháp vương
Nay tạo lập hơn
Tất cả chư Thiên
Dem công đức này
Khuyến thỉnh Như Lai
Xin hãy chuyển vận
Pháp luân vô thượng.*

Bấy giờ, Đức Thế Tôn lặng yên nhận lời. Phạm thiên Thức Càn thấy Phật lặng yên, thương xót chư Thiên, thế gian nhân dân, A-tu-luân, rồng, quỷ thần, muốn cho tất cả đều được độ thoát, liền đem các thứ hương chiên-đàn rải lên Phật, rồi bỗng nhiên biến mất.

Khi ấy thần cây Bồ-đề tên là Pháp Minh, lại gọi là Pháp Lạc, Pháp Ý, Pháp Trì, đi đến trước chỗ Phật, bạch Phật:

–Nay Đức Thế Tôn sẽ ở nước nào để chuyển pháp luân?

Đức Phật bảo:

–Chỗ Tiên nhân đọa xứ, trong vườn Lộc uyển, nước Ba-la-nại.

Thọ thần bạch Phật:

–Ở chỗ Tiên nhân trong vườn Lộc uyển, nước Ba-la-nại, nhân dân quá ít. Ngài không nên thuyết pháp ở đó.

Phật bảo Thọ thần:

–Chớ nên nói như vậy. Vì sao? Vì Ta trong đời trước ở tại nơi đó xây dựng đền thờ pháp. Sáu vạn ức lần ở trong đó cúng dường sáu vạn ức lớp các Đức Phật Thế Tôn và vô số các Tiên nhân đến ở nơi đó để tu học.

Ở nước Ba-la-nại chư Thiên, Long thần đều cùng khen ngợi pháp lớn vô cùng và đều cúi đầu quy mạng. Ngàn ức chư Phật nhớ lại nguồn gốc đều ở giữa rừng cây Thần tiên này, chuyển bánh xe pháp, vắng lặng êm đềm, không có những sự vô trí tối tăm. Do đó, Ta cũng ở giữa rừng cây Thần tiên này chuyển bánh xe pháp.

Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Bấy giờ Đức Thế Tôn, những việc đáng làm Ngài đã làm xong, không còn các hoạn nạn, đã dứt các chướng ngại, sạch các trần lao, không còn các sự cấu uế, hàng phục ma oán, thành Nhất thiết trí, thấy khắp mười phương. Được mười món lực, bốn vô sở úy, mười tám pháp bất cộng của chư Phật. Trí tuệ thông suốt, không còn trở ngại, dùng đạo nhãn Phật, Ngài xem xét khắp thế gian: Nay đây ai là người trước tiên sẽ lãnh thọ giáo pháp này. Người nào có thể lãnh hội giáo pháp đây một cách mau chóng? Người nào ít dâm, nộ, si, ta sẽ vì người đó thuyết pháp trước. Phật liền nghĩ đến Uất-đầu-lam-phất là người có ít ba cấu. Ta sẽ đến đó. Phật vừa nghĩ đến liền biết vị đạo sĩ này đã từ trần cách nay bảy ngày. Vị đạo sĩ thứ hai cũng vừa qua đời ngày hôm nay.

Khi ấy, từ trong hư không, Thiên thần bạch Phật:

–Kính bạch Đức Thế Tôn, quả đúng như Đại Thánh đã biết, họ đều đã mạng chung.

Đức Phật lại nghĩ: “Xưa phụ vương có cho năm người cùng đi theo hầu hạ giúp đỡ ta. Các đạo sĩ này đã trải qua sự cần khổ, có nhiều công phu. Nay ta nên vì những người này thuyết kinh pháp để chỉ dạy cho họ trước.

Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Bấy giờ Đức Thế Tôn từ gốc cây đứng dậy, ngay khi ấy Ta tuyên bố với ba ngàn đại thiên thế giới khiến cho họ đều biết việc đó.

Đức Phật lần lượt đi về phía trước, đến Lộc uyển, trong thành Ba-la-nại, là nơi của các Thần tiên ở, đến thẳng chỗ ở của năm người. Bấy giờ năm vị này thấy Đức Phật từ xa đi đến, cả năm người cùng giao ước với nhau: “Các bạn có thấy Sa-môn Cù-đàm đang đi đến không? Ông ta hoang mang vô định, không đạt được ý muốn, về việc phụng hành kinh giới và nhiều công huân tu tập thì ông ta làm ngược và sai với đạo nghiệp. Giả sử ông có đến đây, tất cả chúng ta chớ nên đứng dậy, cũng chẳng nên đón rước”. Nhưng khi năm người vừa nhìn thấy Đức Phật đi đến, với oai thần rực rỡ, Thánh đức vô lượng thì không thể gắng gượng ngồi yên được mà tự nhiên không ai bảo ai, đều cùng từ tòa đứng dậy, đến trước nghinh đón Đức Thế Tôn và cùng thưa:

–Lành thay! Thánh Tôn!

Rồi người thì rước lấy pháp y, người đỡ lấy bình bát, người đến trước trải tòa mời ngồi, người cúi đầu làm lễ và người đi lấy nước đến cho Phật rửa chân, khi ấy Đức Phật hỏi năm người:

–Các vị đã giao ước với nhau không đón rước Thế Tôn, sao không giữ vững ý định? Ta nghĩ: Vì Ta cho nên các vị phải trải qua thời gian lâu dài không yên, gặp bao nhiêu khổ nạn. Nay Ta sẽ đền ân.

Các vị nên biết, Ta đã thành tựu được đạo quả Chánh giác, đạt đến Nhất thiết trí, thấy khắp mười phương, được thanh tịnh không còn các phiền não, thông dong tự tại. Đối với tất cả các pháp không còn bị trở ngại. Ta sẽ vì các vị thuyết pháp vượt khỏi sinh, lão, bệnh, tử.

Bấy giờ năm người cúi đầu lạy sát chân Phật, ăn năn tự trách:

–Chúng tôi ngu dốt không biết điều chân chánh, kiêu mạn không phục.

Nói xong, cung kính gieo mình sát đất, hết sức tự trách mình.

Bấy giờ từ nơi thân Đức Thế Tôn phóng ra ánh sáng, ánh sáng đó chiếu khắp ba ngàn đại thiên thế giới của chư Phật, không nơi nào là không chiếu đến. Trong ánh sáng đó tự nhiên xướng lên bài kệ:

Thân Ngài trời Đâu-suất

*Giáng thần đến thai mẹ
Tại vườn Lâm-tỳ-ni
Sinh ra đi bảy bước
Tức thời sư tử rống
Tứ vương Thiên đế tiếp
Âm thanh vượt Phạm thiên
Rất quý trong ba đời
Tiêu diệt các ác thú
Ngài xuất gia học đạo
Xây dựng hạnh cần khổ
Đi đến cội Bồ-đề
Hàng phục các ma oán
Được Chánh giác vô thượng
Nay ở chỗ Tiên nhân
Chuyển bánh xe chánh pháp
Phạm thiên cung kính thỉnh
Giảng dạy pháp vô thượng
Năng nhân yên lặng hứa
Do thương xót tất cả
Thề dựng lập kiên cố
Lộc uyển Ba-la-nại
Sẽ chuyển đại pháp luân
Tối thượng không ai hơn
Người muốn nghe chánh pháp
Xưa ước lần chứa đức
Mau chóng đến nơi kia
Kịp thời nghe chánh pháp
Thân người rất khó được
Đời gặp Phật khó hơn
Pháp quý, khó thể gặp
Bỏ tám ác, các nạn
Ngày nay chính là lúc
Gặp Phật giảng, nghe tin
Bỏ hết các hoạn nạn
Nghe nhận pháp Phật dạy
Ước lớp kiếp không nghe
Mong được gặp ngay pháp
Ngày nay sẽ được nghe
Không buông lung biếng nhác.*

Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Địa thần thông báo: Thánh chỉ của Phật lập tòa cao để Ngài chuyển pháp luân. Đức Phật Đại Thánh từ kim khẩu tuyên bố: “Ta là Bạc Tối Tôn quý đệ nhất trong mười phương. Ở ngay dưới gốc cây Bồ-đề hàng phục binh ma, dứt sạch nguồn gốc khổ!”

Bấy giờ Đức Năng Nhân Thế Tôn tịch lặng, phá tan nạn khổ, sở nguyện đầy đủ, không còn các sự trói buộc. Việc làm trong trăm kiếp muốn cứu độ chúng sinh. Việc chuyển pháp

luân, không ai là không ưa thích. An trú trong ánh sáng, đủ sức oai thần, khuyến hóa vô số trăm ngàn đệ tử chân chánh của các Đức Phật, trong ngàn ức cõi Phật, đã thi hành biết bao Phật sự ở chỗ các Đức Phật, hiển bày âm thanh của Như Lai rất là êm, công huân chân chánh. Ngài rất thương xót khuyến giúp, nhớ nghĩ mọi người.

Thấy oai đức sáng chói của Ngài quan sát các phương tiện trong trăm ngàn kiếp, phát ra tiếng sấm vang rền, cũng là vì các chúng sinh; mưa nước tám vị, diệt các sở thọ: Căn, lực, giác ý, thiền tư, thoát môn, định ý, chánh thọ, tăng thêm tánh đạo. Từ vô số kiếp, như các pháp đã được nghe, tự thân lập hạnh chứa nhóm đạo pháp, phân biệt các thuốc, hiểu rõ nghiệp của chúng sinh, có người bị bệnh sẽ chữa trị cho lành, khiến cho không còn nghĩ nhớ đến trần lao trong nhiều đời.

Phật là Pháp y độ thoát chúng sinh. Nhân chuyển pháp luân, Ngài độ thoát vô cùng. Nghe thần túc của Ngài từ vô số kiếp đến nay, đạo pháp vi diệu truyền khắp; tất cả đức hạnh là chứa thiện, bố thí pháp.

Ngài hiểu rõ về y dược, hạnh nguyện đầy đủ. Tuy ở chỗ nghèo thiếu mà không có lòng ham thích, chạy theo của cải điên đảo. Chư Phật là các Bạc Đạo Sư thường chuyển pháp luân, không nghĩ đến của cải, vàng bạc, ưa nương nơi thanh tịnh. Hương hoa, hương tạp, hương bột, cung điện, vợ con, bản thân, không ưa thích, không cho là sung sướng; bỏ dục lạc ở cõi trời và nhân gian, chí hướng cầu Phật đạo, chuyển pháp luân, bố thí, cứu giúp chúng sinh, giữ gìn đầy đủ giới cấm. Trong trăm kiếp thường thực hành nhẫn nhục, tinh tấn, siêng năng tu tập, không có lòng khiếm nhược, không tăng, không giảm. Chí nơi thiên quán, đạt đến thần thông, phát huy trí tuệ, sở nguyện đầy đủ, chuyên pháp luân tiêu trừ nhiệt não, lập nên đạo pháp.

Bấy giờ có Bồ-tát tên Phát Ý chuyển pháp luân khen ngợi pháp này, vượt hẳn các thứ quý báu ở đời. Trong tất cả các thứ báu, báu của đạo là trên hết. Đạo hết sức đẹp đẽ, rực rỡ trang nghiêm, thanh tịnh. Ngàn ánh sáng nơi đạo chiếu khắp thiên hạ, Bồ-tát tự đem lòng thành, hoa hương, tràng phan, trướng màu vàng ròng, nước thơm đầy bình thành kính chấp tay xin tắm rửa cho Bồ-tát để được tiêu sạch các sự cấu uế nơi tâm, tạo lập sự an lành.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn liền chuyển pháp luân. Để khuyến khích hỗ trợ Ngài, Bồ-tát lại chấp tay cúng dường Thế Tôn và nói kệ khen:

*Đức Đăng Quang Như Lai
Thọ ký Thánh thanh tịnh
Sẽ được đạo ý Phật
Nhân Trung Tôn sư tử
Khi ấy Ngài lập nguyện
Hành pháp là hình tượng
Để khi được Phật đạo
Sẽ khuyến giúp đạo pháp
Vào vô số phẩm nghiệp
Bồi thường do tất cả
Nơi các loài chúng sinh
Giúp mười phương đến nhóm
Khuyến giúp các chủng tộc
Tuyên bố chuyển pháp luân
Chấp tay tự phụng sự
Cúi đầu gieo mình lạy
Ngài nơi cõi Bồ-đề*

Thanh tịnh các Thiên nhân
Nếu hành nghiệp thanh bạch
Thờ cúng Đấng Năng Nhân
Tất cả đều đứng yên
Thỉnh thuyết đại pháp luân
Đủ tất cả mọi người
Khen đức không thể hết
Ba ngàn cõi đại thiên
Cùng khắp trong hư không
Chư Thiên, A-tu-luân
Thiên hạ đều cúi đầu
Vượt âm thanh chư Thiên
Chốc lát không ai tin
Mọi người đều vui mừng
Đều chiêm ngưỡng Như Lai
Phạm thiên được tự tại
Âm thanh như mưa, sấm
Trăm ngàn vô số ức
Đều cùng đến nhóm họp
Trong vô số ức kiếp
Hành đúng đạo chân chánh
Khi Phật Thích-ca Vãng
Cùng Câu-luân đàm luận
Khổ, không, không có ngã
Nói mắt kia vô thường
Tai, mũi không bền lâu
Tự nhiên bị mù mịt
Đầu mắt cũng tự nhiên
Các căn không thường tồn
Do quan sát như vậy
Không ngã, không thọ mạng
Vì tất cả các pháp
Đều từ nhân duyên sinh
Nếu xa kia kiến chấp
Thấy đó như hư không
Không thấy, không tạo tác
Cũng không thấy chúng sinh
Duyên sạch hoặc chẳng sạch
Cũng không được xa lìa
Năm ấm không hưng khởi
Phát khởi rất khổ sở
Khởi lên vực ân ái
Hạnh theo kia tăng giảm
Do luôn quán bình đẳng
Được đạo nghĩa chân chánh

*Đưa đến dứt các pháp
Hiểu rõ liền dứt được
Khi sinh niệm tư tưởng
Đừng thuận hành theo nó
Thường tu hạnh minh trí
Tuân hành đạo như vậy
Ngay nơi nhân duyên hành
Mà không tạo lập gì
Tuy ở nơi thân thức
Không hiệp cùng nhân duyên.*

M